

[Bjørn Elmquist]

Jeg skal til sidst sige til hr. Lasse Budtz, idet jeg ikke har haft lejlighed til at sige det før, at vi naturligvis – det er fremgået indirekte – stemmer for den socialdemokratiske dagsorden. Hr. Lasse Budtz var stolt over, at det nu lykkedes Socialdemokratiet at samle Folketinget. Det kan måske være udtryk for et vist ansvar hos Socialdemokratiet for, når de nu så mange gange har splittet Folketinget i sikkerhedspolitikken, da også, når der byder sig en mulighed derfor, at samle det igen, og overrasket skal man ikke være over, at vi stemmer for. Det afhænger helt af dagsordensforslagernes indhold, ikke af, hvem der kommer med dem, om vi kan stemme for eller imod, og dette dagsordensforslag har et indhold, som vi helt kan tilslutte os.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Hr. Bjørn Elmquist mener, der har været lidt uklarhed med hensyn til denne Vestunion, men det, udenrigsministeren har sagt, må formentlig være det, som vi kan gå ud fra at også Venstre mener, og det var jo en ret klar tilkendegivelse for Vestunionen.

Det, som så kan bekymre, er, at hr. Lasse Budtz også lod en dør stå på klem. Der er åbenbart mere gære i den sag, end man umiddelbart skulle have troet, og det er noget, vi må være overordentlig opmærksom på i den kommende tid, fordi denne Vestunion er et af elementerne i en kommende europæisk union.

Afslutningsvis vil jeg sige – inden det hele drukner i borgfredssnak og fru Eva Møllers bemærkninger om, at det er et signal fra Socialdemokratiet om en anderledes og mere ansvarlig politik og alt sådan noget – at jeg ikke håber og tror, at det er det, der ligger i den socialdemokratiske dagsorden. Man må forudse, at når man formulerer en dagsorden, som man gør, uden at forpligte udenrigsministeren præcist på fortolkningen, bliver den anledning til en masse nye problemer.

Nu skal udenrigsministeren jo ned og deltage i NATO-møderne, og hans holdning er den, at man må se de konventionelle våben og atomvåbnene i sammenhæng. Derfor bliver det en enorm opgave for Folketingets forhåbentlig stadig væk fungerende sikkerhedspolitiske flertal at sikre, at udenrigsmini-

steren ikke anvender spillerummet i den dagsorden, der nu bliver vedtaget i fuld enighed, til at kaste grus i maskineriet, og det er jeg desværre bange for nemt kan ske, hvis ikke flertallet er yderst årvågent i de kommende dage.

Gert Petersen (SF):

Jeg tror, det er en vældig god udgang på debatten her, at Folketinget vedtager en dagsorden, hvorefter Danmark lægger et bestemt lod i vægtskålen i de drøftelser, som foregår i NATO. Jeg ved godt, at hr. Erhard Jakobsen og andre mener, det er totalt ligegyldigt, hvilket lod vi lægger i vægtskålen.

Vi er faktisk i den situation – det skal man huske, når man taler om loyalitet over for NATO – at NATO står særdeles splittet i dette spørgsmål. Jeg ser, at talsmanden for de vesttyske unionspartier, altså konservative, bruger et udtryk på tysk: der foreligger en »offener Entscheidungssituation« i alliancen, altså en åben afgørelsessituation. Det hænger sammen med, at der er betydelig uenighed.

Vi er i SF af den opfattelse – jeg har indtryk af også hele Folketinget – at vi skal støtte det standpunkt, som går ud på, at nu, hvor muligheden er der, og hvis det viser sig, at muligheden holder, skal der afsluttes en traktat om fjernelse af mellemdistanceraketterne. Kan der samtidig gøres noget med kortdistanceraketterne, er det godt. Under alle omstændigheder skal der indledes forhandlinger om det, men vi gør ikke det ene afhængigt af det andet. Kan der også gøres noget med andre våbenarter, er det også godt, men aftalen om fjernelse af mellemdistanceraketterne er ikke afhængig af, at der gøres noget med de andre våbenarter.

Det modsatte standpunkt, at tingene skal kobles sammen, findes i NATO. Det er repræsenteret af NATOs øverstkommanderende i Europa, general Rogers, og det er blandt ikkebeslutningstagerne ført frem af Nixon og Kissinger i USA og også af en af præsident Reagans rådgivere, Rowny, som klart og tydeligt siger, at de ikke vil være med til nogen fjernelse af mellemdistanceraketterne, medmindre der også sker noget med de konventionelle våben.

Her er jeg i den mærkelige situation, at jeg skal glæde mig over, at præsident Reagan på